

Muž, který papírek neviděl a ani nemohl, otevřel těžké železné dveře. Jeho mladou tvář oslnilo prudké večerní slunce až musel přimhouřit oči. Moment stál váhavě ve dveřích a rozhlížel se. Nakonec přímou a klidnou chůzí vykročil směrem k okraji střechy. Levá bota, kterou si dopoledne koupil v nejdražším obuvnictví ve městě, se ještě pořdně neroztáhla a tlačila jej. Po pár metrech klíčkování mezi zbytky ptačího trusu a jiným nepořdkem, který se zde hromadil snad celé roky, se zastavil a usednul na nizoučkou zídku na okraji střechy. Předklonil se a slastně povolil tkaničku. Bota, která mu ještě před několika okamžiky doslova drtila palec, sama poslušně sklouzla z nohy a dopadla na zem podrážkou nahoru. Muž zakroutil hlavou a botu otočil do správné polohy. Pak si promnul zbídačenou nohu a vytáhnul z náprsní kapsy svého saka krabičku cigaret. Byla nová, ještě neotevřená. Pomalu roztrhl igelitový obal, sejmul ho a strčil do kapsy. Potom krabičku otevřel a vybral si poslední cigaretu z leva. Vždy to tak dělal. Opatrně vložil cigaretu do úst a začal hledat zapalovač. Po chvílce marného šacování kapes našel Zippo se zlatě vyrytým monogramem v kapse, kterou už jednou prohledával. Usmál se a zkušeně si zapálil. Zhluboka vdechnul kouř až do nejposlednějšího plicního sklípku a spokojeně vydechnul. Zavřel oči a zamyslel se. Ve tváři se mu objevil letmý úsměv. To jak ho napadlo něco pošetileho, ale on už byl rozhodnut. Znovu natáhl kouř a ukazováčkem odklepl dolů ze střechy. Přemýšlel. Vzpomínal. Vzpomínal na svou první lásku, na dávno ztracené přtele i soky, na hlučné večery, chladná rána, temné noci. Vzpomínal jak se radoval, zlobil, miloval a žil. Odkudsi z hloubky těla ho zalil pocit spokojenosti a štěstí, který nutil koutky jeho úst k pomalému pohybu od sebe. Odklepl a vsunul cigaretu do úst. Zavřel oči a snil. Pak vytáhl z kapsy malý bloček a kuličkové pero. Vytrhl jeden papír a blok zastrčil zpět do kapsy. Potáhl si a pečlivě položil zbytek cigarety na zídku. Vzal pero a napsal cosi na papír. Muž se stále usmíval. Měl klidný, až nepřítomný výraz, oči mhouřil proti ostrému zapadajícímu slunci a usmíval se.

Pak pohlédl dlouze přímo na slunce tiše se uchechtl. Nakonec sklonil hlavu k zemi. Položil papírek na zídku před sebe a podíval se na svoje ruce. Uvědomil si, že si nikdy neprohlédl svoje ruce, zkoumavě je sledoval, hýbal prsty a přemýšlel, jak je možné, že ho poslouchají. Vytáhl obě nohy k tělu na zídku a usadil se do tureckého sedu. Zavřel oči. Naplnil ho pocit naprosté úlevy a klidu. Začal se tiše smát. Z oka kanula jen maličká slza, když se zaklonil a bez hlesu zmizel za zídku. Cigareta dohořela a zhasla. Malý papírek s dvěma slovy "Nashledanou světe" se vznesl...